

Крістіан Б., 7 років, Північна Голландія,
Нідерланди

На початку цього року моя напарниця з читання й письма прийшла у клас дуже сумна. Вона зробила кілька помилок у завданні з математики. Вона сказала: “Я нікчема”.

Я переживав за подругу, тож розповів їй про Ісуса і про те, як Він любить нас. Я сказав їй, як це пов'язано з тим, що ми не є нікчемами! Потім я заспівав їй пісню “Я Божее дитя”. Пісня їй сподобалася і вона запитала мене, де я всьому цьому навчився. Я розповів,

що моя сім'я щотижня ходить до церкви і що я дізнався про Ісуса в Початковому товаристві.

Того вечора вона розповіла про нашу розмову своїй мамі. Подруга запитала маму, чи може піти до церкви зі мною і моєю сім'єю. Її мама погодилася!

Уже в неділю моя подруга сиділа поруч зі мною на причасних зборах. Тепер вона ходить зі мною до церкви майже кожного тижня. Разом з батьками вона все більше дізнається про евангелію Ісуса Христа від місіонерів та інших сімей нашого приходу.

Я відчуваю радість, що зміг наслідувати приклад Спасителя і втішити свою подругу. Незалежно від того, чи її сім'я вирішить охреститися, головне те, що тепер вона знає, що Бог та Ісус люблять її, що б не сталося! ■

Що б не сталося!

